Militærnægteren

Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 4. | Februar 1917. | 3 Øre.

Den næste Krig.

Naar Overklassen igen vil have Krig, bliver Folkene hjemme og lader Fyrsterne slaas.

Vikingetiden.

I Fortiden sejlede Vikinger ud
paa Røvertogter i Dragesnekker;
de stod over Havet trods Storm og Slud
og slede ved Aaren bag Skjoldenes Rækker.

De stod mod det rige, ukendte Land,
hvor Guldet dem vinked' som Sejrherrers Bytte,
de stormed' og plyndred' og tændte i Brand
den rigeste Borg og den fattigste Hytte.

Og naar de drog bort med Snekkernes Rum
fyldte med Røvernes blodige Skatte,
da var saa mangen en Læbe stum,
og Rædslen og Nøden var knapt til at fatte.

— — —

Se det var i Fortiden — Snekkernes Seil
er byttet med Damperens stærke Maskiner,
og i Stedet for Skjolde langs Ræling og Spejl
Kanonernes sorte Mundviger griner,

Men endnu man stadig til Vikingefærd
stævner mod Havet fra hjemlige Strande
og brænder og kaprer alt det, der har Værd,
eller sænker det dybt ned i Havenes Vande.

Ja, Tiden er gaaet og den har os bragt
Fremskridtets store og herlige Gave;
men endnu den samme Moral staar ved Magt,
som i Fortiden hersked' paa ukendte Have.

To tusind Aar, og bestandig vi ser
Rovdriften herske i Menneskers Tanker.
— Lad os sparke den ud — og en Fremtid vi ser,
hvor Menneskeslægten i Lykke sig ranker.

Johs. Nielsen.

Til Kamp.

Der er Toner der kalder til Kamp, lokkende og dragende Toner, der giver Tro, Begejstring og Offervilje i hvert et følende Menneskehjerte, hvor der før var Haabløshed og Tvivl.

Der hvor Kampen føres for Frihed mod Undertrykkelse, for Menneskets Ret til at leve som Menneske og glædes ved Livet, der føder disse Toner — Toner saa rene, som de kun kan skabes der, hvor Menneskene føler, at den Sag, de kæmper for, er en Del af deres Liv. Disse Toner er Ekkoet fra Underklassens Kamp, — det som kalder og drager friske Kræfter i Striden.

Og fra dette Tonehav, stiger der én renere, mere særegen end de andre, saa harmonisk, skøn for nogle, og saa manende advarende for andre, men alle hører den, alle beundrer den.

Den drager og lokker og forjætter om en ny Tid for den lidende Menneskehed, hvor Krigen kun er et Sagn, og hvor alle Kræfter vies til Menneskenes fælles Lykke.

Det er Ekkoet fra Militærnægternes Kamp, den, der gaar forrest for Arbejderklassens Kamp for Friheden.

Men der er andre Lyde der kalder til Kamp, Lyde saa skærende skarpe, der vækker Hadet og Harmen, og tænder Forbitrelsens Glød i Flammer i hvert lidende Menneskehjerte, som tørster efter Harmoni og Skønhed.

Disse Lyde kommer til os ude fra Europas Slgagmarker, hvor Arbejderklassens Blod flyder, og til Guld forvandlet, strømmer ind i Udbytternes Pengeskabe for igen, at undergaa Forvandling fra *Guld til Blod og fra Blod til Guld*, ustandselig i et uafbrudt Kredsløb.

Og medens Arbejderne i deres Forblindelse ødelægger og blodtapper hinanden for deres bedste Blod og bedste Kræfter, lider deres Hustruer navnlose Kvaler af Kulde og Sult, for at dette modbydelige Slagteri kan blive ved at foregaa.

Er det underligt, at det stunder mod Kamp?

Er det underligt, at det gærer og syder, og at Hadet vokser sig stærkt i Underklassen — Hadet mod alt det, der trykker og knuger Klassen nede i Dybet og Smudset, Hadet til Militarismen, der i bedste Fald tager de bedste Aar af Ungdommens Liv, men som ellers bruges til at slaa Arbejderklassens Krav om Menneskeret ned og udsuger og plyndrer Folkene værre end nogen anden af den kapitalistiske Stats Institutioner?

Nej, Kamp maa der til, *hensynsløs* og *ujorsonlig* Kamp!

Som Trykket fra oven bliver stærkere og haardere, samles Kræfterne hos dem, der mærker Trykket haardest, til Modtryk.

Den vanvittige Ødslen med Menneskeliv, som Militarismen gør sig skyldig i, disse haarde, barbariske Straffe, som regner ned over Folk, der følger deres Samvittigheds Bud, og disse skidne, usunde Huler, vrimlende af Utøj, der forvolder Fangerne ulidelig Pine, og hvori Landets Ungdom, de Soldater, der af Kærlighed skulde være Fædrelandet, kastes ind for ubetydelige Forseelser, al den Modbydelighed og Raahed, som de, der har Magten i dette Land, gør sig skyldig i, kalder og ægger til Kamp.

Som et manende, advarende Raab til Magthaverne er Militærnægternes Handlinger; disse Handlinger er et Varsel om Underklassens Rejsning, et Vidnesbyrd om den Syden og Gæren, som maa give sig Udslag i, at det nu er forbi med i Taalmodighed at lide.

Vil Regeringen høre det — eller vil den bære Ansvaret for Følgerne, hvis den bliver ved at tortere og straffe?

Verdenskrigen.

Af Dagspressen har vi set, hvorledes Verdenskrigen ved Englands Blokering er indtraadt i en ny Face. Opmærksomheden er fuldstændig bortvendt fra Fronterne og i Stedet rettet mod Havet som det Sted, hvor de vigtigste Begivenheder foregaar.

Gennem sitrende Telegraftraade bringes der os Bud om nye Noteudvekslinger, nye diplomatiske Skaktræk, der paa hensynsløs Maade spiller Bold med Folkenes Liv og Død. Og vi lytter anspændt. Mon nye Stater skal hvirvles ind i Vanvidet? Mon nye Millioner fredelige Arbejdere skal puttes i Militærtrøjen og sendes afsted til de moderne Rovstaters blodige Valpladser til den Kamp, som nu i halvtredje Aar er ført uden andet Resultat end Lig og Krøblinge i Millionvis?

Det synes, som om Centralmagterne ikke længere mener, at det kan lade sig gøre med Vaaben at fremtvinge en Afgørelse paa dette aarelange Myrderi, og man har derfor grebet til Blokaden — Udsultningen — af England, der jo forøvrigt allerede i to Aar har forsøgt det samme overfor Centralmagterne, dog uden at naa det, der var Maalet, nemlig Sult og Sultedød for Mænd og Kvinder og Børn — ja selv for det lille hjælpelose Barn i Vuggen. Men nu har Tyskland altsaa proklameret den samme Krig overfor England, og paa det nuværende Tidspunkt er man i fuld Gang med at forberede Sultedoden for Englands Kvinder og Børn.

— — —

Dybt nede i de store Have strækker Telegrafkablernes uendeligt lange Legemer sig og den elektriske Strøm farer fra Verdensdel til Verdensdel, fortællende alt, hvad Mennesker adskildte af Afstande paa Tusinder af Mile, har at sige hverandre, og over det kæmpemæssige Ocean fører vældige Skibe, der er Mesterværker af menneskeligt Snille, deres Last af menneskelige Frembringelser fra Land til Land.

Og paa store, prægtige Fugle svinger Menneskene sig op over Skyerne, bort over Land, Byer og Have, op mod den store lysende Sol.

Men under Vandet sniger sorte Legemer sig frem, spejdende og søgende. Det er Undervandsbaadene, der er ude paa de ødelæggende Togter, hvor tabte Menneskeliv og ødelagte Værdier betegner deres Vej, og fra Luften bringer Flyverne Død og Lemlæstelse ned over intetanende fredelige Mennesker, og igennem de uendelige Telegrafkabler farer kun Meddelelser om Død og Ulykker.

Enhver Opfindelse, ethvert Fremskridt er taget i Brug af Militarismen, og den har udviklet dem til Brug i Krigen til en saadan Fuldkommenhed, at man fristes til at ønske: »Gid de dog aldrig var blevet gjort.«

Af alt, hvad der er blevet bragt i Anvendelse i denne Krig: giftig Gas, Ildsprøjter, Luftskibe, er der vel intet, der er saa frygteligt som Staternes gensidige Forsøg paa at udsulte hinanden; det viser med forfærdende Klarhed den raa, barbariske Tankegang, Militarismen bygger paa; intet er den helligt, intet værdigt til Hensyn, selv ikke det sultne, grædende Barn.

Der, hvor Taarerne har trillet og Graaden har lydt over Kære, der er faldne eller lemlæstede paa Slagmarkerne, der skal Kinderne nu hules og bleges af Sultens Kvaler og Øjnene skal fyldes med Taarer og Hænderne vrides i Fortvivlelse, naar Børnene sultne og grædende beder om Mad.

— — —

Disse Anstrængelser, der fra begge Sider gøres for at fremkalde Sult og Nød blandt den civile Befolkning, viser os med ufattelig Brutalitet, at Menneskene endnu ikke er blevet Fortidsulhyret kvit. Denne forfærdende raa Beregning, foretaget af Nutidens forfinede Kulturmennesker, kunde ikke gøres frygteligere af Urtidens behaarede Hulebeboer.

Al Kultur, al Civilisation har ikke bragt os videre frem, stadig lever Dyret i os lige raat, lige utæmmet, og saasnart der kaldes, er det der, parat til igen at indtage sin Herskerstilling i Menneskets Tankegang.

Paa disse Urtidsinstinkter er Militarismen bygget, og i Kraft af disse udøver den sin kolossale Indflydelse paa Menneskenes Tankegang, og selv om vi har gjort enorme Fremskridt paa alle Omraader, saa har Militarismen stadig bevaret sin Herskerstilling som Urtidsinstinkternes Repræsentant.

Og for hvert teknisk Fremskridt der er gjort, er Militarismen blevet mere og mere barbarisk, mere og mere frygtelig, og naar vi ser paa denne Krig, hvor alle tekniske Hjælpemidler er taget i Brug, forbander vi uvilkaarlig den Udvikling, der har givet Samfundet alle det tyvende Aarhundredes Opfindelser og Fremskridt, uden samtidig at give det den tilsvarende kulturelle og moralske Oplysning.

Men vi maa tvinge Udviklingen ind i et andet Spor, vi maa bekæmpe Fortidsmoralen saavel hos Samfundet som hos det enkelte Individ, vi maa tvinge Menneskene til selv at tænke og handle, tvinge dem til at føle det moralske Ansvar, enhver af os har overfor dette Spørgsmaal, og naaer vi først det, da er det forbi med Militarismens Herskerstilling, da styrter vi den ned fra det Højsæde, som Menneskenes Uforstand har sat den i, og sætter Rettens og Humanitetens Principer i Stedet.

Og først da kan vi se mod en Fremtid, hvor det ikke er Huleboeren, men Kulturmennesket, der præger Samfundets Udvikling.

Den Vaagne.

Fra Fængslet og Sygehuset.

En ny Sejr for Militærnægtelsen.

I den Tid, der er gaaet siden sidste Numer af Militærnægteren udkom, har vore Kammeraters Kamp mod det militære Despoti — mod den tvungne Værnepligt ført en ny, stor Sejr hjem, idet vor Kammerat Andreas Fritzner igennem Sultestrejken har tvunget de militære Myndigheder til at frigive ham.

Som det fremgik af vort sidste Numer, var Fritzner fra Garnisons Sygehus overført til Arresten i Kastellet, hvorfra han dog ved nogle Dages Sultestrejke atter tvang Myndighederne til at føre ham tilbage til Sygehuset, hvor han blev indespærret i Sygecellen.

Efter at han nogle Dage havde ligget her, besluttede han at iværksætte Sultestrejken ogsaa her for saaledes at fremtvinge en Afslutning paa Kampen ved enten at dø eller at blive frigivet, og med ubøjelig Viljekraft har han ført sin Beslutning igennem.

Da Myndighederne saa den Vending, Sagerne nu tog, vilde de i deres haabløse Forsøg paa at værne Lovens Autoritet ved at anvende Vold imod Fritzner med Magt søge at tvangsfodre ham ved at pumpe Næring i ham.

De begyndte at gøre Forberedelser til at gennemføre Forsøget og anbragte en Mængde Redskaber, blandt andet nogle store Tænger til at brække hans Kæbeben fra hinanden med.

Da Fritzner naturligvis ikke vilde udsætte sig for deres Tortur, fandt han, at Tidspunktet for Selvforsvar var inde, og trods flere Dages Sultestrejke og medfølgende Afkræftelse rejste han sig op i Sengen og greb sit Uringlas, som han løftede, idet han sagde: »Den første, der rører mig, faar dette i Hovedet!« hvilket bevirkede, at Lægerne hurtigst muligt flygtede ud af Cellen — et typisk Bevis for de danske Militaristers Mod!

Nu skulde dette selvfølgelig hævnes, og man overførte ham derfor til Kastellets Arrest til Trods for, at han var meget svag paa Grund af Sultestrejken, og Arrestforvareren turde da heller ikke paatage sig Ansvaret ved at beholde ham, saa nu stod de igen raadvilde — hvad skulde de saa gøre?

Jo, de vilde forsøge at faa ham erklæret Idiot, og i dette Øjemed kørtes han saa til Kommunehospitalets 6te Afdeling, men saa snart Professor Friedenreich hørte, at det var en Militærnægter, skyndte han sig at erklære, at Fritzner var klog nok, og man havde saa ikke andet at gøre end at føre ham tilbage til Hospitalet, hvor man dog heller ikke turde beholde ham længere, og det resulterede i, at man frigav ham efter at have idømt ham en Straf paa 4 Gange 5 Dages Vand og Brød.

Vi ønsker vor Kammerat et hjærteligt *Velkommen*, og vi slaar atter fast, at det kun er saa længe Loven om den tvungne Værnepligt adlydes, at den overhovedet er Lov.

— — —

Endnu er der to Kammerater, der er underkastet Myndighedernes »venlige« Vare-

taagt, nemlig *Holger Jensen* og *Holger Rasmussen.*

De to Kammerater sidder for Tiden i Kastellets Arrest, men vi formoder, at de allerede, naar disse Linjer læses, er ført tilbage til Sygehuset igen, for i Lighed med Johs. Nielsen og Andr. Fritzner at føre Sultestrejken videre der for at gøre en Ende paa det ulidelige sløvende Liv, de der fører, for at blive *fri.*

Holger Jensen paadrog sig under sit sidste Ophold i Arresten i Kastellet Frost i baade Næse og Tæer.

Det var en Hævnakt fra Fangevogterens Side, da Holger Jensen ikke vilde staa ret for ham; det skulde hævnes ved at han maatte opholde sig i en kold Celle, og det i den Tid, hvor det frøs aller haardest.

Det er kun et enkelt Bevis af de mange, der finder Sted hver Dag, paa Militarismens Raahed og Hensynsløshed overfor Menneskeliv og Helbred.

Men denne Hensynsløshed og Raahed af de Overordnede samler Folket til Kamp mod denne Institution.

Den er medvirkende til, at Ungdommen fylker sig om Antimilitarismens Banner til Kamp for at knuse den *tvungne Værnepligt!*

H—v—g. J.

Borgerlig Fredsbevægelse

eller

konsekvent Antimilitarisme.

Den borgerlige Fredsbevægelse er jo altid mødt med megen Skepsis af de revolutionære Antimilitarister, og tidt og mange Gange er den rent ud og med megen Ret bleven modarbejdet af os, noget, der for mangfoldige er uforstaaeligt, idet der ræsonneres som saa, at vi som Antimilitarister maa hilse enhver Bevægelse velkommen, som blot modarbejder Krigen og Princippet Magt i Stedet for Ret.

Vor Modstand mod de borgerlige Fredsvenner har derfor ogsaa en langt dybere Grund end dette, at vi benytter os af forskellige Midler i Kampen mod Militarismen, den bunder i vor forskellige Opfattelse af Samfundsforholdene og Aarsagerne til Krigen.

De *borgerlige* Fredsvenner kalder vi dem, og deri ligger tildels hele vor Modsand mod dem, idet det er Mennesker, som arbejder imod Krigen, men alligevel holder paa de bestaaende Samfundsforhold uden at kunne indse, at netop den Maade, hvorpaa hele Produktionen er baseret, maa føre til, at de forskellige Kapitalistsammenslutninger i deres Rovbegær forlanger, at Staten, som de fuldstændig behersker i Kraft af deres Kapital — med Vaabenmagt skal støtte deres Bestræbelser for at faa Eneret paa at udbytte dette eller hint Landomraade.

Vi derimod ser tydelig denne Aarsag til Krigen, og vi ser samtidig, at netop Militærvæsenet er den egentlige Opretholder af Statens og derigennem Kapitalistklassens Herredømme over Folkene. Og uden at svække Statens og Kapitalismens Magtstilling er enhver Fredsbevægelse omsonst, ja skadelig derigennem, at den forhindrer Arbejderne i at indse, at *kun dem, der har Interesse i at omstyrte de nuværende Samfundsforhold, kan afskaffe Militarismen.*

Et typisk Eksempel paa en borgerlig Fredsven er Amerikaneren Ford.

Han er sikkert som Mangemillionær interesseret i det nuværende Samfunds Opretholdelse, men mente alligevel, at kapitalistisk Organisation af Produktionen kunde forenes med Fred mellem »Nationerne« (hvilket vil sige forskellige Kapitalistsammenslutninger), men saasnart hans egen »Nations« Interesse bliver truet, slaar han om og bliver Militarist og laver sine Automobilfabriker om til Ammunitionsværksteder.

Hvor langt klarere er saa ikke de konsekvente Antimilitaristers Stilling, idet de siger, at *hvad der end sker, vil vi hverken direkte eller indirekte støtte Militærvæsenet, men vil med alle til Raadighed staaende Midler søge at svække Militarismen og først og fremmest nægte at udføre Militærtjeneste under nogen som helst Form?*

Andreas Fritzner.

Krigsvanvid.

Den spanske Journalist Games Carillo, som i længere Tid har opholdt sig ved den fransk-engelske Front i Frankrig, skildrer i Bladet »Gaulois« det dybe Indtryk, som et Besøg i en Afdeling for sindssyge Soldater gjorde paa ham. Carillo giver følgende Skildring af en Overlæges Oplevelser sammen med disse Sindssyge.

Til de forfærdeligste Minder fra mit Liv i Felten — fortæller Lægen — hører den Aften, da vi saa hurtigt som muligt maatte rømme Lasarettet og drage bort med de Syge og Saarede. Da jeg i en Række Aar havde beskæftiget mig med Studiet af Nervesygdomme, fik jeg til Opgave at føre de sindssyge Soldater bort.

Alle disse Stakler havde indtil dette Tidspunkt opført sig stille, hvorfor jeg ikke vilde gøre Brug af det Hjælpepersonale, der ellers er saa nødvendigt paa de andre Afdelinger. Den Vej, vi skulde følge i en Times Tid, var under Beskydning af Fjendens Artilleri. Da jeg havde opfordret de Sindssyge til at iagttage den største Forsigtighed, begyndte vi Marschen, og i de første Minuter gik alt godt. Stille og rolige fulgte de Sindssyge mig som en Flok Faar uden at give Agt paa Granaterne, der slog ned et halvt hundrede Skridt fra os.

Men da et Par Granater slog ned paa Vejen tre-fire Meter bag os, tabte mine Soldater fuldstændig deres Sindsligevægt. En begyndte at le højt, en anden strakte Armene mod Himlen og nogle begyndte at hyle som Dyr.

Jeg raabte: »Fremad! Lad os se at komme bort herfra!«

Men de hørte ikke længere paa mig. De stod midt paa Vejen, stirrede med stive Øjne paa det Hul, som Granaten havde sprængt i Marken og fremstammede usammenhængende Sætninger.

Jeg tabte nu Taalmodigheden og begyndte at skænde paa dem for at faa dem bort fra det farlige Sted, da pludselig en Granat slog ned midt iblandt os, hvorved to dræbtes og flere lemlæstedes. Som ved en fælles Indskydelse satte nu en Del af de vanvittige Soldater sig paa de to blodige Lig, og de andre slog Kreds om de Saarede, der væltede sig i Vejens Støv. Men de Syge var nu alle glade og oprømte. De lo og snakkede tilsyneladende paa det muntreste.

Jeg skreg og truede, men stadig forgæves. En stirrede haanligt paa mig, som om han vilde lade mig forstaa, at han var den fornuftigste af os to. Og Og sandt at sige var jeg selv i dette Øjeblik ikke helt paa det rene med, om jeg stadig var ved min Fornufts fulde Brug. Hvad skulde jeg gøre? Min Selvopholdelsesdrift sagde mig, at jeg hurtigst muligt burde bringe mig selv i Sikkerhed. Men min Pligtfølelse tvang mig til at blive. Det Faktum, at Bombardementet stadig tiltog i Styrke og hver Eksplosion kun bidrog til at øge de Sindssyges Munterhed, bestemte sig imidlertid til at hente Sygepasserne.

Da jeg vendte tilbage med 12 Sygepassere, fandt jeg hele Selskabet paa samme Sted og stadig i samme muntre Stemning. I Mellemtiden var en 10-12 Granater faldet ned i Nærheden af dem og havde dræbt og saaret adskillige af dem.

En Granatsplint havde revet Næsen af en, saa at hele Ansigtet var én eneste blodig Masse. Det gjorde et uhyggeligt Indtryk paa mig, men ogsaa kun paa mig. De andre pegede Fingre ad ham og lo af fuld Hals. Selv forvred han sit ødelagte Ansigt til et frygteligt Grin. — — —

Men er dette de sindssyge Soldaters Vanvid mindre forfærdende end det Krigsvanvid, der stadig hærger det evropæiske Samfund? Er ikke snart de eneste klart tænkende de faa tusind Storkapitalister, der skovler Arbejderungdommens Blod ind i Form af Guld?

Hvem bærer Skylden?

Det hører ingenlunde til Sjældenhederne, at man ude omkring paa Møder og under Diskussionerne paa Arbejdspladsen møder den Paastand hos indifferente Arbejdere, at vi, der agiterer for Militærnægtelsen, begaar en Forbrydelse mod den Ungdom, vi søger at vinde for vor Sag, idet vi paafører disse unge Mennesker Fængselsstraffe.

Men lad os engang undersøge dette Forhold noget nærmere.

Det er vel sandt, at Tilslutning til vor Kamp betyder Fængsel for Vedkommende i kortere eller længere Tid, og dette har vi aldrig forsøgt at skjule. Vi har tværtimod paa Forhaand forklaret dette Forhold for vedkommende unge Mand, for at han ikke skulde løbe Panden mod en Mur, han ikke forud havde skimtet.

Men hvem er Skyld i denne Forbrydelse?

Er det os, der idømmer Straffen?

Er det os, der har skabt Lovene, som man dømmer efter?

Nej! — det er end ikke Folket, men en lille Trup af Kapitalister, der i sin Tid skabte den berygtede *Lov om tvungen Værnepligt* og i Forbindelse dermed Straffelovene.

Og ingen vil vel vove at paastaa, at denne lille, men bevidste Minoritet havde moralsk Ret til at tvinge det store Flertal til at myrde og lade sig myrde for *deres Skyld,* for *deres Interesser.*

Skal Skylden rettes mod nogen, maa den rettes mod disse kapitalistiske Slyngler og det Samfund, der roligt finder sig i et saadant Misregimente.

Vi derimod undergraver jo netop disse Tyranners Magtstilling og søger at rejse Arbejderungdommen til en bevidst Kamp mod al Vold og Magt, og specielt til et Oprør mod de skændige Samfundslove, der styrter Ungdommen ud i Død og Ødelæggelse.

Og et Oprør rejses nu engang ikke ved Papirslapper, ved en Handel og Sjakren uden Ende, men kun ved Arbejderungdommens bevidste Handling.

Desuden er det jo kun et Spørgsmaal om Tid, naar Fængselsstraffen ophører og Sejren er i vore Hænder, og jo stærkere Tilslutningen til vor Sag foregaar, jo før vil denne Tid indtræffe.

Tag derfor aldrig stiltiende mod Beskyldningen om Forbrydelse, hvis du, kære Læser, er en Meningsfælle, men forklar i Stedet for de Indifferente, at disse snarere ved deres Passivitet er med til at fuldbyrde Forbrydelsen mod Militærnægterne.

Enhver sløv og ligegyldig Arbejder skal have en saa forsvarlig Portion moralske Tærsk, at han vaagner af sin Dvale og forbereder sig til Kamp, hvis det skal blive godt at leve ogsaa for Underklassen.

Niels Johnsen.

Handling!

Hvad hjælper os Taler —
hvad hjælper os Løfter? —

Hvilken Sandhed rummer ikke disse Drachmanns Ord.

Trods tusind antimilitaristiske Taler, trods

Socialdemokratiets Fredsløfter og trods Millioner Menneskers ærlige og velmente Fredsønsker raser Krigen dog den Dag i Dag.

Ønsker, lad dem være saa ærlige, saa velmente som de være vil, dem bryder Kapitalistklassen sig i sit »Rovbegær« ikke om.

Hvad bryder den sig om, at 10 Millioner Mennesker ønsker Fred, naar 20 Millioner er villige til at føre Krig? Nej, den Klasse Mennesker, som ikke kender andet Moralbud end dette: at skaffe Profit til sig selv, om det saa ogsaa skal koste aldrig saa mange Menneskeliv, den bøjer sig ikke for Ønsker, men kun for direkte *Handling*.

— Drachmann siger: hvad hjælper os Taler — hvad gavner os Løfter? Og vi kan tilføje: hvis ikke der staar *Handling bag Ordene* og *Mandfolk beg Løfterne*.

Saa er Ordene intet, saa er Løfterne betydningsløse.

Men er Ordenes Mænd ogsaa Handlingens Mænd, saa først betyder Ordene noget.

Hvis disse Mennesker, som nærer et ærligt og oprigtigt Fredsønske, ogsaa nærede en lige saa oprigtig *Fredsvilje*, saa kom Freden.

Hvem fører Krigen andre end Arbejderne? Er det ikke Arbejderklassens Sønner, som ligger i Skyttegravene? Er det ikke Arbejderklassens Sønner, som staar i Ammunitionsfabrikerne?

Saalænge Arbejderklassen producerer Ammunition, saalænge Arbejderklassens Mænd ligger paa Evropas Slagmarker og slagter hinanden indbyrdes i Stedet for at vende sig mod deres Fjender, dem, der holder dem i Undertrykkelse, saa længe eksisterer Krigen.

Men den Dag, da Ammunitionsfabrikerne faar Lov at staa tomme, den Dag Soldaterne paa Slagmarken vender Bøssepiberne imod Fjenderne i Stedet for imod Vennerne — den Dag standser Krigen!

Væk med alt Kællingepjat, væk med alle Ord, man ikke vil sætte Handling bag!

Leve Arbejdernes direkte Handling!

Marius Hansen.

Til de gamle!

Hør, I Gamle!

Naar Solens Straaler varmer jer Kind, tænk da paa Ungdommens fagre Blomstring.

Naar Fuglenes jublende Røster naar jert Øre, stem da Hjærtets Strenge til samme Melodi.

De Strenge, der engang i jublende Kærlighedssang dirrede for alt godt og ædelt, — som dirrede, slappedes og tav.

Man siger, at Hjærtets Strenge kan briste, at Kærligheden kan dø for aldrig mere at vaagne, at det varme, hede Hjærteblod, der strømmer gennem Aarerne, kan blive koldt, og at man ikke skal tro for fast paa noget her i Livet.

Tro ikke paa denne Sang, paa disse Røster fra Præsters Gravtaler, fra Pessimisters sortbladede Dagbøger, eller fra svundne Tiders religiøse Skrifter.

Nej, lad Livet tale til jer, luk ikke Idealets varmende Straaler ude fra Hjærtet, og lad ikke Kærlighedens Strenge slappes; men stem dem, saa de klinger af Vaar, af Haab, af Livet.

Da opdager du først Meningen med Tilværelsen.

Mennesket kan stemme et Instruments Strenge saa fint, at det kan klinge som jublende Englerøster fra en lys og ukendt Verden, fra et Kærlighedens og Lykkens Paradis.

Men Mennesket har glemt at stemme sit eget Hjærtes Strenge, at holde det fri for Misklang og Falskhed.

Mennesket vil forbedre alt undtagen sig selv.

Lad det da siges: Saa længe det enkelte Menneske ikke forbedres, forbedres Samfundet heller ikke.

Det er det, de »konsekvente Antimilitarister« har indset, og de handler derefter.

Se, I Gamle!

Hvorfor er jere Hjertestrenge slappede og misstemte, hvorfor trækker I Pessimismens sorte Slør for jert Ansigt? — Fordi I har levet paa Ord og Løfter og tom Tale, fordi I har set evig Frelse i Parlamentarismens forsumpede Raaddenskab.

Se, nu har nogle unge Mænd taget Kampen op mod Verdens største Skændsel, Krigen; men de gaar ad nye Veje, de siger: Som mine Ord, saa mine Handlinger.

Og deres Hjærter banker uden Falskhed, og stadig lader de Tankerne vandre fremad mod højere og ædlere Former.

Selv bag Fængselsmurenes Mørke beholder de den sunde Tankes Frejdighed, der som Vaarbrisens friske Pust lufter ud alt surt og trægt i Menneskehjærterne.

Ja — det bærer mod Vaar, skønt Isen endnu ligger over Lande. —

Det bærer mod Vaar, — mod Barbariets Død og Kulturens Sejr, — den ægte Kultur.

Du Gamle!

Stem dit Hjærtes Strenge, lad dem klinge med de Unge, lad Vaarbrisens friske Vind spille sin Melodi paa dem.

Haabets, Lykkens og Livets Melodi.

Herman.

En Hilsen fra Amerika.

Fra Amerika har »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« modtaget følgende:

Skandinavian Socialist Federation.
Karl Marx' Afd. 1., Chicage. Ill.

Chicago, 18. Jan. 1917.

Kammerater!

Det er med Interesse og Begejstring at vi hører om den kække Kamp, I fører mod den tvungne Værnepligt.

Vi haaber, I vil vinde Sejren over dette »Vor Tids største Tyranni«.

Hilsen og Tak for eders store Indsats i Klassekampen.

Ned med den tvungne Værnepligt!

Leve Friheden!

Paa Afdeling Nr. 1 Karl Marx' Vegne tegner med Kammerathilsen

Hugo Bergstrøm,
Sekretær.

Resolution vedtaget paa Afdeling Nr. 1 Karl Marx' Møde den 3. Jan. 1917.

Hugo Bergstrøm,
Sekretær.

Der ventes —!

Som vi omtalte i sidste Numer af »Militærnægteren« blev to unge Mænd dømt til Forbedringshus, fordi de nægtede at være Soldat — fordi de fulgte Kristendommens Bud: »Du skal ikke slaa ihjel«.

Disse Domme rejste en Storm af Harme og Indignation Landet over, ikke mindst fordi disse Domme blev godkendt af den *»radikale«*, *»antimilitaristiske«* Regering sammen med *Socialdemokratiet*, der efter at have faaet en Repræsentant i Ministeriet er medansvarlig for dettes Handlinger.

Disse to Partier, der, medens de var Mindretal og skulde spekulere i Vælgernes Stemmer, har været med til at sprede den antimilittristiske Sæd, som nu bærer Frugter, godkender nu, at den Ungdom, i hvis Sind denne Sæd har slaaet Rod, underkastes de haardeste Straffe.

Man havde ventet, at selv om Regeringen maaske ikke kunde forhindre, at disse Domme blev fældet, at den saa — hvad den har i sin Magt — havde forhindret, at Dommene blev fuldbyrdet ved at benaade de to unge Helte.

Det er sørgeligt nok, at saadanne Domme overhovedet kan fældes i et Kulturland, men man kan forlange, at den radikale Regering, som har været med til at sprede de antimilitaristiske Tanker, ikke roligt ser til, at saadanne barbariske Straffe fuldbyrdes overfor Folk, som ingen Forbrydelse har begaaet.

Vil den *radikale Regering* og det *socialdemokratiske Arbejderparti* ikke gøre noget for, at Antimilitarismens Forkæmpere ikke bliver forfulgt og plaget, som det hidtil har været Tilfældet?

Der ventes!

— — —

»*Stokhuset*« — det gamle Militærfængsel — er af Sundhedsautoriteterne forlængst erklæret for ubrugeligt som Opholdssted for Mennesker!

Men den Guldalder, som Militarismen igen har opnaaet herhjemme med de mange Indkaldelser, og de smaa Forseelser, som altid følger med den ulidelige og sløvende Soldatertjeneste, har bveirket, at de andre Militærfængsler er overfyldte, og saa tager man ikke i Beaænkning — paa Krigsminister Muncks Ansvar — at tage »*Stockhuset*« i Brug igen.

»Stokhuset« er af den Beskaffenhed, at det absolut burde forsvinde.

Det vrimler med Utøj fra alle Revner og Sprækker, saa de ulykkelige Mennesker, der bliver indespærrede der, maa gennemgaa de skrækkeligste Pinsler.

Og hvem tvivler om, at det ikke er Arnested for Tuberkulose og andre lige saa farlige Sygdomme?

Det er paa Krigsminister Muncks Ansvar, at dette foregaar; men kan en Mand paatage sig Ansvaret for hundreder Menneskers Helbred?

Hvorfor tier Pressen med den Slags Ting, og hvorfor tier specielt den socialdemokratiske Presse?

Det er jo dog en Kendsgerning, at det i overvejende Grad er Arbejderne, det gaar ud over, og saa var det vel ikke ubilligt at forlange, at Arbejdernes Presse tog sig en Smule af, hvordan Arbejderne bliver behandlet og at Arbejdernes Repræsentanter paa Tinge gjorde hvad de kunde for at afskaffe den hensynsløse Behandling, Soldaterne er Genstand for.

Mon det blandt andet ikke ogsaa er af den Grund, de er valgt derind?

Men der kommer vel den Dag, da Arbejderne selv finder paa at tage Haand i Hanke med.

De, der for Øjeblikket har Magten, gør hvad de kan for at berede Vejen for renere og friskere Tanker.

Militærnægter.

Tilskud til vor Agitation.

„Foreningen for konsekvente Antimilitarister" har som Tilskud til Agitationen modtaget fra:

Maskinsnedkernes og Savværksarbejdernes Fagforening i Aarhus	50,00
Tapetserernes Fagforening i København	40,00
Indsamlet blandt Københavns organiserede Skrædersvende	49,40
Arbejdsmændenes Fagforening i Aalborg	50,00
Fabriksarbejdernes Fagforening i Vejle	50,00
Tobaksarbejdernes Fagforening, Aalborg	25,00
Snedkernes Fagforening, Odense	20 00
Smede og Maskinarb.s Fagforening, Vejle	25,00
Formernes Fagforening, Aarhus	50,00
Malernes Fagforening i Aarhus	20,00
Chaufførernes Fagforening i København	50,00
Ialt modtaget fra Fagforeningerne	1019,40

hvorfor med Tak kvitteres.

„Foreningen for konsekvente Antimilitarister."

Ansvarhavende overfor Presseloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.